

TUDÁSVÁNDOR

A mai online korban rengeteg információ fúj át rajtunk, van akit ez felszínessé tesz, mert nincs ereje elmélyedni az adattömegben. Én szeretek mindent meggondolni, „megrágni”, és csak a kétségtelenül igazat fogadom el. Legyen az filozófiai szintű probléma, tudományos hipotézis vagy egyszerű gyakorlati kérdés.

Életem során sok mindent tanulmányoztam, legtöbbször kialakítottam a saját elképzelésemet, „elméletemet”, de nem írtam le, vagy ha le is írtam, nem publikáltam. Néhány dologról azonban mégis írtam, leküzdve természetes lustaságomat. Ilyenkor gyakran szembesültem azzal a ténnyel, hogy az írás elszakad alkotójától, önálló életre kel, tükröt tart szerzője elé, gondolkodásra készíti, és tanulásra is ösztönzi, újabb és újabb ismeretek, titkok felé hajtja. Úgy, mint azt az utazót a kíváncsiság, aki ismert területekről egyre ismeretlenebbek felé halad, sok mindent felfedez, de az út egyre nehezebbé és vadabbá válik.

Noha tizenkét évig jártam egyetemre, miközben dolgoztam is és három diplomát szereztem, az ott szerzett tudásnak csak töredékét hasznosítottam a munkámban és általában az életben. Nagyobb hasznát láttam annak a tudásnak, amit máshol (és később) a problémák megoldása, a projektek küzdelmei során tanultam. Lehet, hogy ezzel mások is így vannak...

Túl a fiatalságon sem vettem félvállról a kíváncsiságot és a szabad utazást a tudás (számomra) új mezőin. Ha röviden és szemléletesen szeretném kifejezni a kultúrához, a tudományhoz, a technológiához és a gyakorlathoz való viszonyomat, akkor azt mondanám, hogy *tudásvándor* vagyok. Aki sokfelé járt, sok mindent látott, értett és tapasztalt, de beláthatatlan az a tér, ahol még nem volt.

Nem mindenki vándorol szabad akaratából, legtöbbször a megélhetés kényszerít élethosszig tartó tanulásra. Mégis, sokan erényt próbálnak kovácsolni a szükségből, - talán én is. Szakmák (és munkahelyek) szűnnek meg és születnek, sokkal gyorsabb ütemben, mint egy munkában töltött emberöltő, ezért sokunknak több szakmát is meg kell tanulnia élete során. Sőt, a meg nem szűnő szakmák is gyorsan fejlődnek, átalakulnak, ezek művelőinek is van mit tanulniuk. A tanulás, a hobbi-vagy szakmaváltás természetesen lehet élvezetes, de lehet nehéz is. A legjobb, ha szabadon választhatjuk meg vándorlásunk helyét és irányát, így van némi esélye, hogy a számunkra legjobbat választjuk, vagy ha nem, hát témát és irányt változtatunk.

Mint ahogy semmi sem öncélú, ami igazán jó, a *szabad tudásvándor* útja sem az. A tudást nem önmagáért szeretem, hanem sokkal inkább azért, amire használható, amit munkálkodhatok vele, amiért tovább léphetek, amiért alkothatok.

Korunkban egyre több az információs szemét és az olyan (kvíz) ismeret is, ami kézikönyvekbe, adatbázisokba való, nem a fejünkbe. Agyunk sokkal fontosabb ismeretek tárolására szolgál. Olyan szervezőközpont, ahol a világról alkotott legáltalánosabb és leghűbb és leghatékonyabb és legkorszerűbb és legaktuálisabb modelleket tároljuk és működtetjük. Itt nincs helye szemétnek.

A szabad tudásvándor nem mindig vándorol, időnként táborozik, hosszabb-rövidebb ideig leköti a figyelmét valami, lehet, hogy kezdetben csak lelkes amatőr, de ha elég szorgalmas és türelmes, akkor profivá érik, a szó legjobb értelmében.

A szabad tudásvándor nem csontosodik meg, mindig kíváncsi és így „fiatal” marad, bár természetszerűleg felejt is, de tudásának (kompetenciáinak) lényege megmarad és így értékes „öreggév” válik.